

det er mig muligt, at fraraabe, at vi paa nogen Maade, under nogen Form komme ind paa den Vej, der saaledes har været antydet. Naar man har Valget imellem at gaa denne Vej eller at gaa en Vej, der mulig kan føre til nogen større Beføstning, vil jeg ubetinget hellere vælge den sidste. — Med Hensyn til det andet Punkt, som gik ud paa, at Tjenestetiden for Mandskabet væsentlig fordredes indskrænket, har jeg allerede nævnt, at der for saavidt er gjort en Indrømmelse, idet Krigsbestyrelsen har foreslaaet den første Uddannelsesetid indskrænket fra 6 til 5 Maanedes. Flertallet havde i sin Tid troet endog at kunne gaa lidt videre, idet vi stillede Forslag om, at den første Uddannelsesetid skulde kunne indskrænkes til $4\frac{1}{2}$ Maanedes, dertil ledet af den Betragtning, at en saadan Tid omfatter Rekrutskolens 2 første Klasser. Den høitærede Krigsminister udtalte ved Forelæggelsen af dette Lovforslag, at den hele Hærens Ordning, der hidtil har været gjældende hos os, som ganske vist ogsaa efter disse Grundtræk fremdeles vil blive gjældende, ikke fører til Uddannelse af egentlige Soldater efter den Maalestok og den Karakter, som man kender i andre Lande, navnlig i de store Krigsstaten, men have vi anerkjendt dette — og jeg skal villig indrømme Rigtigheden deraf — maa vi opstille en ganske anden Maalestok for, hvad vi fordrer med Hensyn til vore Soldaters Uddannelse, end hvad vi ellers maatte fordrer. Hæve vi først opgivet Sammenligningen med den egentlige, fuldt uddannede Soldat, som vi kende fra andre Steder, maa vi komme ind paa andre Betragtninger, og vi skulle da maale og sammenligne os med de Stater, som ikke kende til disse egentlige Soldater. Jeg skal ikke dvæle ved Schweiz's Exempel, som ligger langt fjernere, og hvor man er gaaet langt, langt videre, end der her fra vor Side paa nogen Maade fordrer, idet der ikke alene der er en betydelig indskrænket Tjenestetid, fremfor hvad vi have opstillet, men hvor man tillige i væsentlige Træk har opgivet Hærens faste Rammer. Det ligger os nærmest at dvæle ved Forholdet i vort Broderland, Norge, hvor det netop er ordnet paa den Maade, at man har bevaret Hærens faste Rammer, medens man paa den anden Side er gaaet til en Uddannelsesetid, der er langt kortere, end der her hos os overhoved har været Tale om. I Norge er nemlig den første Uddannelsesetid indskrænket til 6 Uger, og man vil se, at der deraf og til det, vi have fordret, nemlig $4\frac{1}{2}$ Maanedes, endda er et betydeligt Stridt. Vi have imidlertid erkjendt, at en Udvikling henimod Folkevæbningens Løst ikke bør ske ved stærke og store Spring, men ved en jævn Udvikling, og vi ere derfor bleven staaende ved Forslag, der førte os moderat frem imod det Maal, hvortil vi stræbe. — Det 3die Punkt, i den Gang opstillede i Betænkningen, var Fordringen om, at vi maatte komme til en Ordning, der ikke

medførte en saa stor Beføstning, som den hidtilværende havde viist sig at medføre. Denne vor Fordring var væsentlig bestemt ved de Krav, som i sin Tid bleve opstillede fra Forsvarskommissionens Side. Denne Kommission delte sig i et Flertal og et Mindretal, hvilket sidste blev staaende ved en Ordning, der medførte et Budget for Krigsministeriet af 3,200,000—3,300,000 Rdl., medens Flertallet gik noget videre og opstillede et Budget paa $3\frac{1}{2}$ Mill. Rdl., altsaa 2—300,000 Rdl. mere end Mindretallet. Flertallets Forslag, som blev lagt til Grund for den gjældende Hærens, er imidlertid ved den Udvikling, der senere har fundet Sted, overskredet ikke lidt, saaledes at vi nu ere ikke ubetydelig over 4 Mill., altsaa væsentlig over, hvad selv Flertallet i Forsvarskommissionen den Gang opstillede. Vort Standpunkt har derfor været, saavidt muligt at føre Beføstningen tilbage til det Beløb, der i sin Tid blev opstillet af Forsvarskommissionens Flertal, men ved en Opgjørelse, vi foretog i Udvalget, og ved det System, vi da bragte i Forslag, naaede vi med Hensyn til Beføstning endda ikke ned dertil. Vi naaede kun ned til et Budget, der udgjorde 3,670,000 Rdl., altsaa ikke saa lidt, nemlig 170,000 Rdl. mere, end Forsvarskommissionens Flertal var kommet til, men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at dette er begrundet ved, at vi have gjort et Overlag paa 6000 Rekruters Indkaldelse til Jobfolket aarlig, medens Forsvarskommissionen ikke gjorde Regning paa nær saa mange, og det nuværende Regjeringsudkast kun gjør Regning paa 5100. I den Henseende have vi altsaa gjort vort Overlag for stort; men vi bleve ledede dertil derved, at Indkaldelsen netop i Aaret 1872 var usædvanlig stor. Erfaringen har imidlertid viist, at Indkaldelsen i de senere Aar er aftagen ikke ubetydelig Aar for Aar, saaledes at det Overlag, der den Gang opstilledes, væsentlig vil vise sig at have været for stort, men selv om Forholdene i Fremtiden maatte føre med sig, at det indkaldte Mandskab vilde blive større og større, hvilket jo vil ske ved Befolkningens Aftagen, ville vi se, at vort Forslag med Grund kan fremstilles som hvilende paa de Fordringer, der i sin Tid opstillede af Forsvarskommissionen. Jeg antager, at dette er et Krav, som fremdeles bør hævedes, dog maa jeg sige til, at det naturligvis er bortset fra de Lønningsforhøielser, som ere begrundede i ganske andre Hensyn. Naar vi altsaa opstille et fremtidigt Krigsbudget, maa vi ved en Sammenligning gaa ud fra de Lønningsfaster, der ere gjældende ifølge Hærens Lov af 1867. — Jeg skal til Slutning nævne de væsentligste Indvendinger, jeg har at gjøre imod Regjeringsudkastets øvrige Bestemmelser. Jeg skal da først gjøre opmærksom paa en Tendents ved det hele Forslag, som jeg ikke kan billige. Det gaar nemlig ud paa at unddrage fra Lovgivningsmagtens Omvaade flere forskellige Forhold, som man frem-